

med Finansministeren ogsaa paa dette Punkt, at det til Efteraaret ikke vil være rigtigst, at Staten, hvis der, efter at vi nu naar faaet tilvejebragt en Overensstemmelse mellem Indtægts- og Udgiftsniveauet, skulde komme en Stigning i Priseniveauet uden Statens Regulering paa 25—30 pCt., da afholdt sig fra enhver Indgriben. Jeg kan ikke tro, at det konservative Folkepartis Ideal, naar det tilkendegiver sin Glæde over de af Finansministeren fremsatte Udtalelser, skulde være det, at vi til Efteraaret skulde staa overfor den Situation, vi just er kommet ud over, med Uro i alle de Klasser, der arbejder for Løn, og det er jo ikke blot Arbejderne, men alle rundt omkring i Landet, der er ansatte paa Løn, og som nu har tilkæmpet sig en Løn nogenlunde i Overensstemmelse med Priseniveauet. Man bliver da stillet overfor nye Stigninger i Priserne og nye Krav om højere Lønninger, og Statens Tjenestemænd vilde, umiddelbart efter at Lønningsloven var givet, paa samme Maade kræve Forandringer i deres Forhold. Jeg kan ikke tro, at det konservative Folkeparti skulde se noget Ideal i en saadan Tilstand. Derfor vil jeg tro, at alle uden Undtagelse her i Rigsdagen vil være fuldkommen enige med den samlede Regering i, at det ikke er noget ønskeligt, men at vi bør rette alle vore Bestræbelser til Efteraaret for at bevare det Priseniveau, som vi i Øjeblikket staa paa, og som danner Grundlaget for Samfundets øjeblikkelige Ligevægtstilstand. Det haaber jeg, alle vil være enige om. Under Forhandlingerne maa vi saa blive enige om Midlerne. Hvis de ikke kan være andre end Statstilskud, fordi der kræves en bestemt højere Produktionspris lagt til Grund, har Finansministeren i sine Bemærkninger sagt, at da vil det være nødvendigt at indse, at det nuværende Budget ikke kan bære det.

Formanden: Det 6te Medlem for Maribo Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Asger Karstensen: Den ærede Finansministers Udtalelser af 23. Juli drejede sig om hele den finansielle Situation, vi var kommet ind i gennem Dyrtidsforanstaltningerne, som bl. a. har nødvendiggjort, at Finansministeren nu melder sig her med en Ekstraskat paa et kvart Aar, hvorved han overordentlig forøger Skattebyrden helt ned til Indtægter paa 1 500 Kr. 1 Dag var han ganske vist rørt over dem, der havde 3 til 5 Tusinde, men det opfattede jeg som et polemisk Indfald. Men disse Dyrtidsforanstaltninger,

der altsaa nødvendiggør, at Staten maa belaste Skatteyderne endog helt ned til 1 500 Kr., har Finansministeren i sin Tale af 23. Juli fremsat et ganske bestemt Ønske om at komme bort fra. Han har, som jeg citerede før, først benægtet, at der vedvarende burde opretholdes Dyrtidstilskud fra Statens Side, men han gaar videre og siger et andet Sted i sin Tale: „Jeg maa dog mene, at i alt Fald i 1920—21 maa de overordentlige Dyrtidsforanstaltninger være ophørt“. Det er ganske klare og tydelige Udtalelser, der gaar ud paa, at Finansministeren mener, at der ikke fra Statens Side skal ydes Bidrag til Dyrtidsforanstaltninger, i hvert Fald ikke fra 1920—21. Nu spørger jeg Indenrigsministeren, om han er enig heri, om han mener, at der i hvert Fald fra 1920—21 ikke fra Statens Side skal bevilges Tilskud til overordentlige Dyrtidsforanstaltninger. Om dette er i Overensstemmelse med Indenrigsministerens Mening paa dette Punkt, synes jeg, Indenrigsministeren maa kunne give et klart og bestemt Svar paa. Jeg synes ikke, hans Svar før var præget af synderlig Klarhed.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem, der nu talte (Asger Karstensen), befinder sig i en fuldkommen fundamental Vildfarelse. Han tror, at jeg har forelagt Skattelovene, fordi de ved Lov bevilgede Dyrtidsforanstaltninger ikke kunde bæres af det nuværende Budget. Han tager ganske fejl. Heller ikke har jeg nogen Sinde sagt et eneste Ord derom. Forholdet er følgende: Der er forelagt et Forslag til Lov om Statens Tjenestemænd, som det ærede Medlem vist ligesom jeg ønsker vedtaget — i hvilken Form det bliver vedtaget, ved jeg ikke, at det skulde blive vedtaget med en Udgift ringere end den, jeg har anslaaet, tror sikkert ikke det ærede Medlem. Jeg maa gaa ud fra, at han er af samme Mening som jeg, at der der bliver en Udgift paa 30 Mill. Kr. mindst i indeværende Finansaar. Dernæst vil, som jeg har gjort opmærksom paa, Udbetalingen af de overordentlige Løn- og Pensionstillæg, som er vedtagne af Rigsdagen, kræve en Udgift af 23 Mill. Kr. i indeværende Finansaar. Tilsammen er dette 53 Mill. Kr.s Udgift, som ikke var til at forudse, thi jeg kunde virkelig ikke paa noget Tidspunkt før Forhandlingerne med Tjenestemændene ane, hvor stor Udgiften vilde blive til Lov om Statens Tjenestemænd og til de overordentlige Løn- og Pensionstillæg. Der møder